

„A cădea în păcat” și „a trăi în păcat” - care este diferența?

Versete călăuzitoare: 1 Ioan 3.6-9

1 Ioan 3.6-9: Oricine rămâne în El nu păcătuiește; oricine păcătuiește nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut. Copiilor, nimeni să nu vă amăgească! Cine practică dreptatea este drept, după cum El Însuși este drept. Cine practică păcatul este de la diavolul; pentru că diavolul păcătuiește de la început. Pentru aceasta S-a arătat Fiul lui Dumnezeu, ca să nimicească lucrările diavolului. Oricine este născut din Dumnezeu nu practică păcatul, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui, pentru că este născut din Dumnezeu.

Întrebare

Acest pasaj biblic spune că cel care „practică păcatul” este „de la diavolul” și „nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut pe Dumnezeu”. De asemenea, se spune că „oricine este născut din Dumnezeu nu practică păcatul”. Se spune chiar că el „nu poate păcătui”, pentru că el este „născut din Dumnezeu”.

Cum trebuie să înțelegem aceasta? Și ce se întâmplă dacă, de exemplu, cineva păcătuiește în mod repetat în domeniul pornografiei, poate de-a lungul unei perioade de ani? Nu ar trebui atunci să se spună despre el că „practică păcatul”? Și poate cineva ca acesta să pretindă că L-a „cunoscut” pe Dumnezeu? Și dacă nu L-a cunoscut pe Dumnezeu, este pierdut pentru eternitate?

Răspuns

Aceste versete subliniază faptul că păcatul și o viață cu Dumnezeu sunt incompatibile. Dar nu ne învață - chiar dacă așa pare la suprafață - că un creștin ar putea ajunge la o stare de lipsă de păcat.

Pentru a răspunde la întrebare, trebuie mai întâi să analizăm contextul acestui pasaj biblic. Apostolul Ioan a scris scrisoarea la sfârșitul secolului I, după ce s-au dezvoltat diverse învățături rele cu privire la Persoana Fiului lui Dumnezeu. Deoarece învățătorii răi au negat Dumnezeirea Domnului Isus, el a scris Evanghelia sa, iar pentru că alții au negat umanitatea Sa, el a scris prima sa epistolă. În această epistolă, el vorbește despre înșelători (1 Ioan 2.26) și avertizează: „Copiilor, nimeni să nu vă amăgească!” (1 Ioan 3.7). În mod evident, unii dintre acești învățători răi pretindeau că posedă viață spirituală, dar negau nevoia de sfințire practică. Pe de o parte, ei pretindeau că nu au „păcat” (1 Ioan 1.8), iar pe de altă parte, erau caracterizați de păcat (1 Ioan 3.4-9). Ei nici măcar nu păreau să-și dea seama că trăiesc în păcat - aveau atât de puțin discernământ. Potrivit lui Ioan, ei nu erau născuți din Dumnezeu, ci erau „copii ai diavolului” (1 Ioan 3.10). Prin urmare, contextul este despre credință sau necredință, despre natura nouă sau natura veche și despre faptul dacă cineva este „născut din Dumnezeu” sau „născut din diavolul” (1 Ioan 3.8,9).

Dacă se ține cont de aceasta, devine repede clar la ce se referă Ioan când spune: „Oricine păcătuiește nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut” (1 Ioan 3.6b) sau: „Cine practică păcatul este de la diavolul” (1 Ioan 3.8a). El nu vorbește despre cei care *cad* în păcat (compară cu Iacov 3.2: „greșim în multe feluri”), ci despre cei care *trăiesc* în păcat, adică care sunt caracterizați de păcat și nu sunt născuți din Dumnezeu. Destinatarii scrisorii ar trebui să știe aceasta: cine era caracterizat de un comportament păcătos nu putea fi niciodată născut din Dumnezeu, indiferent de cât de pios vorbea. Opusul este adevărat, după cum scrie apostolul: Oricine „este născut din

1 Ioan 3.6-9

Dumnezeu nu practică păcatul” (1 Ioan 3.9). El poate cădea în păcat, dar nu este caracterizat continuu de acesta.

Să remarcăm timpul verbelor în următoarele expresii: „oricine practică dreptatea” (1 Ioan 2.29), „oricine păcătuiește” (1 Ioan 3.6), „cine practică păcatul” (1 Ioan 3.8). Aici, în textul grecesc de bază se folosește participiul prezent, care descrie o acțiune continuă, permanentă sau repetată, nu o acțiune încheiată în trecut. Cineva este caracterizat continuu și fundamental ori de *dreptate*, ori de *păcat*. De asemenea, am putea traduce aceste expresii în germană prin „die Gerechtigkeit *Tuenden*” și, respectiv, „die Sünde *Tuenden*”. Ce înseamnă exact aceasta? Apostolul scrie aici foarte abstract. El descrie caracterul unei chestiuni și lasă deoparte alte aspecte. Aceasta este util pentru a înțelege esența unei chestiuni.

Ioan mai scrie că cine „nu-l iubește pe fratele său” „nu este din Dumnezeu” (1 Ioan 3.10). Și acest verset descrie doar abstract caracteristica de bază a unui om care este născut din Dumnezeu. El nu ia în considerare faptul că există cazuri în care ne este foarte greu să ne iubim frații și surorile (motiv pentru care Scriptura ne îndeamnă în mod repetat să facem aceasta, a se vedea 1 Ioan 4.7,21). Așadar, apostolul vorbește aici despre principii.

Un principiu nu conține toate eventualitățile care ar putea apărea, ci doar ceea ce este necesar pentru a înțelege subiectul real. De exemplu, am putea spune: „Un balon cu gaz se ridică”. Acesta este, în esență, cazul. Ceea ce acest principiu nu menționează este că cineva ar putea ține balonul astfel încât acesta să nu se poată ridica sau că balonul se ridică doar până la înălțimea tavanului dintr-o cameră. Prin urmare, ar putea exista o forță externă care să împiedice balonul să facă ceea ce ar trebui să facă. Prin urmare, ar putea apărea situații neprevăzute, astfel încât ceva să devieze de la principiul general valabil.

La fel este valabil și pentru versetele biblice citate. Atunci când cineva este născut din Dumnezeu, a primit o natură nouă, iar această natură „nu poate păcătui” (1 Ioan 3.9). Este un principiu al naturii noi, că ea „practică dreptatea” (1 Ioan 3.7). Aceasta este esența noii naturi, aceasta este ceea ce caracterizează noua natură. Noua natură „nu poate păcătui”, deoarece este natura pe care Hristos Însuși a avut-o pe pământ, iar Hristos nu a păcăuit niciodată. Pe de altă parte, natura veche, pe care am primit-o la nașterea noastră umană, acționează conform unui principiu diferit: ea „păcătuiește”; aceasta este esența ei, aceasta este ceea ce o caracterizează. Este fundamental așa.

Ce înseamnă aceasta în termeni practici pentru viețile noastre și pentru întrebarea de mai sus, dacă cineva trăiește în păcat; dacă L-a cunoscut pe Dumnezeu, și dacă nu L-a cunoscut, dacă în acest caz este pierdut pentru totdeauna? Oricine este născut din Dumnezeu va fi întotdeauna caracterizat de dreptate (1 Ioan 3.7). Totuși, aceasta nu înseamnă că el nu va mai putea păcăui niciodată. Aceasta înseamnă doar că el nu mai este caracterizat de *păcat*, ci de *dreptate*. El nu trăiește continuu în păcat. Dimpotrivă, el va fi mereu preocupat să facă binele și, dacă a păcăuit, să-și mărturisească vina (compară cu 1 Ioan 1.9). Acesta este exact opusul trăirii în păcat (a se vedea și Romani 6.2).

Trebuie să citim foarte atent aici! În 1 Ioan 3.6 nu se spune: „oricine *a* păcăuit [o dată]”; nici în 1 Ioan 3.8: „oricine comite *un* păcat”. Altfel, s-ar putea trage concluzia că cineva care a păcăuit *o dată* nu L-a văzut sau nu L-a cunoscut pe Dumnezeu, ba chiar că nu este născut deloc din Dumnezeu, ci din diavolul. Cu toate acestea, nu se pune problema dacă cineva păcătuiește o dată, de zece ori sau de o sută de ori, adică dacă cineva *cade* în păcat - sau „se poticnește adesea”, așa cum scrie Iacov (Iacov 3.2) - ci dacă cineva *trăiește* în *mod obișnuit și continuu* în păcat și nici măcar nu se gândește la asta, așa cum se pare că fac învățătorii răi, menționați mai sus. După cum am văzut mai sus, timpul în originalul grecesc al participiului prezent din 1 Ioan

1 Ioan 3.6-9

3.6 și 8 indică o acțiune continuă: „Oricine păcătuiește {continuu, întotdeauna} ...” sau: „Oricine face {continuu, mereu} păcatul ...”

Ioan nu spune aici că putem trăi o viață fără păcat, pentru că el clarificase deja dinainte: „Dacă zicem că nu avem păcat, ne amăgim pe noi înșine și adevărul nu este în noi” (1 Ioan 1.8) și: „Dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel drept” (1 Ioan 2.1). Chiar dacă pentru noi, creștinii, nu există niciun motiv să *trebuiească* să păcătuim, deoarece am primit nu numai o viață nouă, ci și o sursă supranaturală de putere prin Duhul Sfânt, cu regret, experiența noastră ne arată că încă păcătuim (compară cu Iacov 3.2a). De aceea, apostolul nu poate spune deodată în 1 Ioan 3 că un creștin născut din Dumnezeu nu mai poate cădea niciodată în păcat. Dacă luăm în considerare contextul și forma de timp a verbelor în greacă (a se vedea nota de mai sus), atunci constatăm că aici nu este vorba despre unul sau zece sau o sută de păcate, ci *despre o stare de păcătoșenie*. Este vorba despre o stare continuă.

Un exemplu: dacă un creștin este învățat despre semnificația biblică a căsătoriei și totuși trăiește necăsătorit cu un necredincios, persistă în această stare și nu ia nicio măsură pentru a pune capăt acestei legături nelegiuite, atunci nu se poate recunoaște că el a fost născut din Dumnezeu, deoarece nu trăiește în noua relație cu Dumnezeu, pe care a primit-o prin nașterea din nou. El „nu practică *dreptatea*”, ci „practică *păcatul*”. Ioan vorbește foarte serios despre o astfel de persoană: „Oricine păcătuiește nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut” (1 Ioan 3.6b). O astfel de persoană nu Îl cunoaște pe Dumnezeu, nici că Dumnezeu este lumină (1 Ioan 1.5) și desăvârșit de sfânt, nici că El este dragoste (1 Ioan 4.8) și vrea cu plăcere să ne curețe de orice nedreptate (compară cu 1 Ioan 1.9).

Poate că acum putem răspunde pentru noi înșine la întrebarea pusă mai sus. Oricine cade în mod repetat într-un anumit păcat, cum ar fi pornografia, probabil că luptă cu un obicei sau o dependență adânc înrădăcinată. O astfel de persoană are nevoie de consiliere, nu de sabia lui Damocles, care este fluturată deasupra ei: „Cu siguranță nu ești convertit și vei fi pierdut pentru totdeauna”. Ea nu a experimentat încă libertatea și vindecarea completă, pe care Dumnezeu i le oferă într-un anumit domeniu al vieții sale - și prin aceasta nu mă refer la o stare de totală lipsă de păcat în acest domeniu.

De regulă, cineva care este născut din Dumnezeu va urî acest păcat; dacă nu, atunci chiar ar trebui să fie serios preocupat de mântuirea sa. Cine este cu adevărat născut din Dumnezeu va încerca să găsească modalități de a pune acest păcat sub picioarele lui. El va fi conștient de faptul că acest păcat are efecte distructive: distruge părtășia cu Dumnezeu Tatăl; distruge relația cu soțul/soția și creează așteptări false de la viitorul soț/soție; distruge o percepție sănătoasă a sexualității, putând duce literalmente la adulter sau curvie; și ne răpește bucuria și puterea de a-L sluji pe Domnul. Spun aceasta în mod deliberat, pentru că nu vreau să dau impresia că acest păcat (sau oricare altul) ar trebui tratat cu ușurință. Dar se merge prea departe dacă exacerbam situația tuturor celor care se luptă și cad în acest punct și le spunem că vor fi pierduți pentru totdeauna, dacă nu-și pun acest păcat sub picioare.

Desigur, se poate înțelege îndoiala de sine, pe care o are cineva și, de asemenea, îngrijorarea că Domnul îi va evalua în cele din urmă starea ca *trăind în acest păcat*. Când cineva se află într-o astfel de situație, de multe ori nu vede decât acest singur păcat. Nu mai vede că, în mod fundamental, se bucură de o viață curată și sfântă, că îi place să fie împreună cu alți creștini credincioși, că îi apără pe alții și că, în mod fundamental, iubește dreptatea. Propriul său păcat este atât de mare și de prezent, încât are impresia că este caracterizat temeinic de acest păcat.

Aș dori să te încurajez: Nu ceda și continuă să mărturisești vina de îndată ce ai păcătuit și realizează ce preț mare a plătit Hristos pentru tine. Însă, noi nu devenim liberi de orice comportament păcătos atât de repede, pe cât ne dorim uneori. Unii creștini devin liberi peste

1 Ioan 3.6-9

noapte, alții devin liberi prin cursuri online, iar alții încă se luptă în acest domeniu și trebuie să trăiască cu semnul întrebării de ce încercările serioase de a depăși acest păcat eșuează întotdeauna. Dacă ești unul dintre aceștia, atunci aș dori să-ți dau sfatul să te confesezi cuiva și să te rogi împreună în această privință. Aș dori să te încurajez să-ți mărturisești mereu păcatul și să nu renunțați: „Cel drept cade de șapte ori și iarăși se ridică” (Proverbele 24.16).

Domnul Isus i-a învățat pe ucenicii Săi o parabolă despre iertare și i-a provocat să ierte de șaptezeci de ori câte șapte (compară cu Matei 18.21,22). Dacă Domnul se așteaptă la această disponibilitate de a ierta din partea ucenicilor Săi, crezi tu că nu ar fi dispus să te ierte de același număr de ori?

Intenția mea în acest articol nu a fost să discut în detaliu subiectul pornografiei. Există acum multe cărți și resurse online utile pe această temă. Am vrut să arăt că există o diferență între cineva *care cade* în păcat, chiar dacă este foarte des, și cineva care *trăiește* în păcat și nu este deloc dispus să schimbe situația. (Gândește-te din nou la cineva care trăiește necăsătorit cu un necredincios sau la învățătorii răi și înșelătorii, pe care îi are în vedere apostolul Ioan).

Tradus de la: <https://www.soundwords.de/in-suende-fallen-und-in-suende-leben-was-ist-der-unterschied-a18379.html>